

Временни мерки и обезпечителни мерки - Гърция

СЪДЪРЖАНИЕ

- 1 Какви са различните видове мерки?
- 2 При какви условия могат да бъдат постановени такива мерки?
 - 2.1 Производство
 - 2.2 Основни условия
- 3 Предмет и естество на тези мерки?
 - 3.1 Какви видове активи могат да бъдат обект на тези мерки?
 - 3.2 Какви са последиците от тези мерки?
 - 3.3 Каква е валидността на тези мерки?
- 4 Има ли възможност за обжалване на наложена мярка?

1 Какви са различните видове мерки?

Временните и обезпечителните мерки, наричани по-общо „временни средства за правна защита“, представляват временни мерки, разпореждани от съд, когато има висящо производство по същество или когато делото предстои да бъде образувано, а междуременно е необходимо да се осигури съдебна защита на правата по решението. Подобна временна съдебна защита има за цел да гарантира възможността за реално бъдещо удовлетворяване на иска, който предстои да бъде разгледан по същество. Мерките, които могат да бъдат разпоредени, са: внасяне на гаранция; временно ипотекване на недвижим имот на длъжника; обезпечителен заповед; обезпечителен залог, постановен от съда; временно присъждане на вземания; съдебно разпореждане за временно уреждане на въпроси; запечатване, разпечатване, изготвяне на опис и оставяне на отговорно пазене на имущество; както и мерки за запазване на владението върху вещи.

2 При какви условия могат да бъдат постановени такива мерки?

2.1 Производство

Тези мерки винаги се разпореждат от съд.

Общата компетентност за разпореждане на такива мерки е предоставена на едноличния първоинстанционен съд (*μονομελές πρωτοδικείο*). По отношение обаче на временното уреждане на правата на владение или ползуване и в случаите, когато съгласно общите разпоредби на Гражданския процесуален кодекс компетентен да разгледа главния иск е районният съд (*ειρηνοδίκηο*), въпросният районен съд е компетентен и за допускането на временни и обезпечителни мерки. Районният съд разполага и с изключителна компетентност за случаите, когато по споразумение между страните се учредява или заличава ипотека. Ако главният иск се разглежда от първоинстанционен съд с многочленен съдийски състав (*πολυμελές πρωτοδικείο*), временните средства за правна защита могат да бъдат допуснати от същия съд; в тези случаи той разполага със същата компетентност като тази на едноличния първоинстанционен съд. Що се отнася до териториалната компетентност за налагане на временни или обезпечителни мерки, обикновено е компетентен съдът, който има териториална компетентност да разгледа главния иск; временните средства за правна защита могат обаче да бъдат допуснати и от съда, който се намира най-близо до мястото, където следва да бъдат изпълнени съответните мерки.

Решението на съда, с което се разпореждат тези мерки, се връчва на страната, срещу която те са постановени, и се изпълнява от съдебен изпълнител. При възпрепятстване на принудителното изпълнение съдебният изпълнител може да потърси помощ от полицията. Трудно е да се даде приблизителна оценка на разноските, тъй като възнагражденията на адвокатите и съдебните изпълнители варират. Разноските ще възлизат приблизително на 250 EUR.

2.2 Основни условия

Съдът допуска временни мерки за правна защита, ако:

а) е налице спешна нужда или непосредствена опасност — с цел да се защити или запази дадено право или да се уреди дадено положение, и

б) има основания да се смята, че правото, във връзка с което се искат временните средства за правна защита, действително съществува.

Искането трябва да изглежда основателно и вероятно; с други думи, не е необходимо да се представят пълни доказателства, а е достатъчно частично доказване, което води до по-малка степен на убеждение относно фактите, които трябва да бъдат установени; съдът може да допусне защита, след като установи вероятност, че твърдените факти съществуват. Съдът допуска защита, ако е налице спешна необходимост от това или има непосредствена опасност, че длъжникът ще отчужди притежаваното от него и подлежащо на заповор/възбрана имущество, при което изпълнението на съдебното решение по иска би станало невъзможно на един по-късен етап, когато на кредитора бъде връчен изпълнителен титул при приключване на главното производство.

3 Предмет и естество на тези мерки?

3.1 Какви видове активи могат да бъдат обект на тези мерки?

По принцип предмет на такива мерки може да е всяко имущество на длъжника, независимо дали то е в негово владение или не — достатъчно е имуществото да е прехвърляемо съгласно частното право и да не е обявено от закона за несеквестрируемо. По-специално такива мерки могат да бъдат наложени върху недвижими имоти, както и върху движимо имущество което не е несеквестрируемо, като кораби, въздухоплавателни средства, сухопътни превозни средства, банкови депозити и безналични акции.

3.2 Какви са последиците от тези мерки?

След като бъде постановено временно съдебно решение за допускане на временни или обезпечителни мерки, напр. обезпечителен заповор или временно ипотекане на недвижим имот, длъжникът не може свободно да се разпорежда с имуществото предмет на наложените мерки. Съгласно член 232А от Наказателния кодекс неизпълнението на решението се наказва с лишаване от свобода за срок не по-малко от шест месеца.

Със Законодателен указ № 1059/1971 е установено задължение за поверителност по отношение на банковите депозити и се предвижда минимално наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца за директори, управители или служители на банки, за които е установено, че са нарушили това задължение. Това правило не е пречка за налагането на обезпечителен заповор, тъй като в съдебното решение за допускане на заповора не е необходимо да се посочват конкретните депозити или безналични акции, които следва да бъдат заповорирани. С решението се забранява на банките да прехвърлят въпросните активи, но задължението за поверителност не се нарушава, тъй като от банките не се изисква да предоставят сведения за съществуването на депозитите. Ако обезпечителният заповор касае имущество, което е във владението на трето лице, това лице трябва да декларира дали заповорираните вземания или права действително съществуват и дали върху имуществото, намиращо се в негово владение, е наложен друг заповор/възбрана, и ако е така, на каква стойност.

3.3 Каква е валидността на тези мерки?

По закон тези мерки са валидни:

а) до постановяване на окончателно и влязло в сила решение по главното производство срещу страната, поискала временната мярка;

б) до постановяване на окончателно решение в полза на страната, поискала временната мярка, и изпълнението на това решение;

в) до постигане на споразумение между страните по главното производство;

г) в продължение на 30 дни след прекратяването на производството или преустановяването му по друг начин;

д) докато определението за допускане на мярката не бъде отменено или изменено, като това може да се направи от съда, допуснал мярката, въз основа на нови доказателства, или от съда, който разглежда главния иск, без да е необходимо да са установени нови факти; или

е) до изтичане на посочения в определението за допускане на мерките срок за предявяване на главния иск, ако молителят не е предявил иска в рамките на този срок.

Ако някоя от страните не се яви на съдебното заседание по молбата за допускане на временни или обезпечителни мерки, въпреки че е своевременно и надлежно призована, заседанието се провежда в отсъствието на тази страна. Съдът обаче ще разгледа делото по същия начин, както когато присъстват всички страни, тъй като неявяването в производство за допускане на временни средства за правна защита не се счита за признаване на твърдените в молбата факти. Съдът може да преразгледа решението си само ако страната, в чието отсъствие е постановено определението, поиска неговата отмяна или изменение, посочвайки нови обстоятелства, които са щели да доведат до постановяване на различно определение от съда, ако той е бил запознат с тях.

4 Има ли възможност за обжалване на наложена мярка?

Определенията във връзка с временни средства за правна защита обикновено не подлежат на обжалване, освен в случаите, когато се допуска временно уреждане на правата на владене и ползване — в тези случаи законът предвижда изрично възможност за обжалване на определението пред компетентния първоинстанционен съд с многочленен съдийски състав в рамките на 10 дни от връчването му. Освен това прокуратурата към Върховния съд (*Áreios Págos*) може да подаде касационна жалба срещу всяко определение, ако е засегнат въпрос от обществен интерес. След като разгледа делото Върховният съд потвърждава или отменя обжалваното определение. Решението му има само временно действие. Както бе посочено по-горе, всяка страна в производството може да поиска от съда, допуснал временната мярка, да отмени или измени определението си. Всяка трета страна, която не е била призована и не е присъствала на производството, също може да подаде молба в тази насока, доколкото има правен интерес.

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Последна актуализация: 04/01/2018